

Ca niciodată...

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

“Nu mi-e foame, căci fericirea se hrănește din ea însăși.”

Mihail Drumeș

- Să nu mă-ntrebi când ochii se aprind
Asemenea cărbunilor din vatră,
Visând, prin câte fantezii colind
Sau ce ascund sub sânii mici de piatră.

Iar când mă iei în brațe pe-nserat
Și mijlocu-mi încolăcești alene,
Privirea strălucind ca un agat,
Te-ar ține prizonier închis sub gene.

Atât de fericită ca acum
N-am fost nicicând sau nu-mi aduc aminte
De unde-ncep poveștile sau cum,
Dar știu că n-au nevoie de cuvinte.

- Te simt în pieptul meu arzând mocnit,
În nopți pustii dansezi ca vâlvătaie,
Ești focul viu pe care l-am dorit
Sătul să rătăcesc mereu prin ploaie.

Te-am așteptat din vise să cobori,
Mijlocul fin să ți-l cuprind în versuri,
Să gust din sânul tău, plin de fiori
Să dăm iubirii noastre mii de sensuri

Și fericirea s-o-mpărțim la doi,
Trăind pe-aceeași filă de poveste,
Pe-o margine de lac, într-un zăvoi,
Iubirea noastră zi de zi va crește.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș